Ч. 176 Второк 10 (22) серпня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Процес Драйфуса.)

На суботнїшнім засїданю военного суду переслухувано дальше сьвідків. Перший був майор Кюнїе, котрий сказав, що пересьвідчений о винї Драйфуса, а то пересьвідчене опирає головно на зізнанях капітана Лебрен-Ренольта.

З черги приступлено серед загального заінтересованя до переслуханя шефа ґенерального штабу ґен. Боадефра. Боадефр подібно як всї инші ґенерали і переслухувані доси міністри війни заявив, що він пересьвідчений о винї Драйфуса. Сказав, що то пересьвідчене опирає головно на зізнаню капітана Лебрен-Ренольта. Відтак полемізував з Пікартом і висказав пересьвідчене, що Естергази не міг написати „бордеро“, котрого автором після Боадефра єсть без сумніву Драйфус. Естергази міг вправдї признати ся до авторства „бордеро“, але звістна річ, що Естергази єсть і все був брехуном. Впрочім він не міг дістати тих документів, які вичислені в бордеро. — Відтак переслухувано ґен. Ґонса, котрий також уважає неможливою річию, аби Естергази написав бордеро. Заявив, що пересьвідчений о винї Драйфуса і опирав ся при тім так як і єго попередники на зізнанях капітана Лебрен-Ренольта. Крім того і секретар міністерства війни сказав єму, що коли приходив до бюра то заставав Драйфуса в товаристві заграничних офіцирів, як чогось пильно шукав в паперах. — Президент Жуо спитав Драйфуса, що має сказати на зізнане ґенерала Ґонса. Драйфус відповів: „Передусім відповім на то самому секретареви, однако мушу зазначити, що секретар сказав неправду; бо то просто неможлива річ, аби до бюра приходив хтось чужий. Коли навіть котрий з моїх приятелів хотів зі мною бачити ся, то я мусів сходити до него на перший поверх, бо доступ до нашого бюра був цїлком замкнений. — По поясненю бувшого міністра війни Більльота в справі диспозицийного фонду відложено дальшу розправу на понедїлок рано.

Ц. к. Промислова школа у Львові.

Дирекция ц. к. промислової школи у Львові оповіщує:

„Вписи учеників до школи *слюсарства і столярства будівляного,* як також до всїх шкіл *промислу артистичного* будуть відбувати ся в шкільнім році 1899/1900, в днях 15, 16 і 17 вересня; вписи до школи промислу будівляного, с. є. мулярства, тесельства і каменярства в днях 2 і 3 падолиста 1899. Ученики мають зголошувати ся лично в супроводї родичів взглядно опікунів, при чім мають виповнити в двох примірниках карту впису і предложити слїдуючі грамоти:

а) Сьвідоцтво хрещення або уродженя (без котрого ученик принятим бути не може) в цїли доказаня, що скінчив або що з кінцем біжучого року скінчить 14-ий рік житя.

б) Сьвідоцтво з укінченої з добрим поступом школи видїлової або другої кляси шкіл середних, або сьвідоцтво з укінченої з добрим поступом приписаної шестилїтної або семилїтної науки в школї народній. В случаю перерви в ходженю до школи довше, як час ферий шкільних, мають крім висше наведеного нововступаючі ученики предложити сьвідоцтво моральности.

в) Ученики вступаючі на I-ий відділ будівляний, мають предложити ще вірогідне сьвідоцтво з відбутої дволїтної практики будівляної яко мулярі, теслї або каменярі, а ученики, записуючі ся на висші курси, сьвідоцтво остатної лїтної практики.

Опізнені зголошення до вписів не будуть увзглядненї, з виїмкою оправданих важних причин, або в припадку хороби, посьвідченої сьвідоцтвом лїкарским. — Вписове і оплата за науку складає ся при вписї“.

До того треба додати слїдуюче: Школа обіймає:

А) *Відділ будівляний,* а то: школа для промислу мулярского, тесельского і каменярского. Наука триває пять курсів зимових, по 40—46 годин тиждново. (Школа для промислу каменярского триває лише чотири курси).

Б) *Відділ промислу артистичного, а також слюсарства і столярства будівляного,* получений з робітнями для столярства мебельного, сницарства, токарства і слюсарства артистичного враз із школою заводовою малярства декорацийного і різьби декорацийної. Наука триває чотири роки по 40—57 годин тиждново.

43)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Спавін був одним із найбільше люблених торговельників кіньских і як-раз тогди дуже в моді. Спавінови треба було добре платити, і для бідних він не мав коний.

— Каросових, чи під верх, мій пане? — спитав він. — Онтам стоїть красна пара, коли Вам треба щось ефектовного до мисливского фаетона. Як раз задля руху ходили по парку. Чистої крови, і анї на волос не забогато костий. Така пара, що і сам князь не повстидав би ся еї.

Реджінальд хотів подивити ся на Спавінові конї мисливскі, і служба вивела їх зараз на просторе подвіре.

Данило Дарґун інтересував ся дуже вибором коня, котрого хотів дати свому братови в дарунку. Він розмавляв з Реджінальдом Еверстронґом о прикметах показуваних їм коний, підчас коли той, відколи лиш вийшли на велике подвіре, не спустив анї на хвильку очий з Віктора Керрінґтона. Той стояв з боку і дивив ся на то, що дїяло ся доокола него, але, видко, звертав менше уваги на конї, як на людий, що їх виводили із стайнї.

Особливо одному слузї приглядав ся дуже докладно; був то чоловік, котрий зовсім не виглядав на такого, котрий би своєю особистою здобою міг звертати увагу чужого чоловіка на себе. Був то малий сухірлявий чоловік з рудим волосем, головою як стіжок і з очима як у щура.

Той чоловік не богато займав ся виводженем коний, лиш раз вивів був каштана, котрий норовисто підняв був голову до гори і огнистими очима повів по подвіри.

— Чи то не „Буйвіл“?

— Таже він.

— Єго не треба було виводити — відозвав ся торговельник. — Тим панам треба такого, щоби чоловік на нім міг їздити, а на „Буйволі“ не може тепер ще ніякий чоловік їздити. Виженү ще чорта з него, заким єго позбуду ся — додав пан Спавін.

— Красний коник — відозвав ся ґраф Реджінальд Еверстронґ.

— Що красний, то правда, — сказав на то торговельник; — але менї не подобає ся єго темперамент. Як би я то був знав, коли менї єго капітан Честерлї продавав, то мусїв би був забрати ся до чорта з своїм конем. Але коли я вже єго купив, то мушу держати.

Коня завели назад до стайнї. Віктор Керрінґтон споглядав з великою увагою за конем і паробком від коний.

— Де Ви знайшли собі такого паробка? — спитав Реджінальд Еверстронґ.

— Кого, Гакінса — Джіма Гакінса? Чоловік не лїнивий, але такий норовистий, як єго кінь; але менї здає ся, що я бодай з него чорта вигнав — додав пан Спавін, і луснув многозначно з батога.

Виводжено відтак і прочі конї, бо пан Спавін видячи, що має дїло з добрими купцями, хотів похвалити ся кілько то у него коний.

— А виведіть ще „Ніяґару“ — сказав він, і за кілька минут зявив ся Ґрум з красним конем ізабелевої масти.

— Отсе, панове, рідніcенький брат „Буйвола“, і як би я не знав, що се знаменитий кінь, то я би був ніколи не купив „Буйвола“. Але навіть і між людьми в родинї може бути велика ріжниця, а Ви би не повірили, яка ріжниця може бути між кіньми того самого походженя. Сей кінь то такий спокійний як рідко, а „Буйвіл“ — то правдивий чорт; коли же би Ви виділи оба сї конї разом, то не могли би розпізнати одного від другого.

— Так! — відозвав ся ґраф Реджінальд; — я би прецї хотів побачити тї оба конї побіч себе.

Пан Спавін дав знак а Джім Гакінс вивів знов „Буйвола“.

Оба тї конї були дїйстно так подібні до себе, що треба би було доброго ока, щоби відріжнити одного від другого.

— Ось они оба, мої панове, такі подібні до себе як дві каплї води; як би не тота біла цятка на лївім колїнї від середини у „Буйвола“, то мало хто з людий в моїх стайнях міг би оба тї конї розпізнати.

Віктор Керрінґтон, побачивши, що Дарґун розмавляє з торговельником, підійшов до коня і придивив ся єму лїпше, та побачив, що тота біла цятка завбільшки золотої монети.

— Здає ся, що „Ніяґара“ то красний коник — сказав він.

В. *Відділ гафтів і коронкарства.* Наука треває чотири роки по 36 ходин тиждново.

Крім того є в школї промисловій: публична саля для рисунків і модельованя і школа промислова доповняюча, котра обіймає відділ для промислу будівляного, відділ для промислу артистичного і для промислу механїчно-технїчного, кождий з них в двох курсах.

В шкільнім 1898/99 р. учащало до ц. к. державної школи промислової звичайних і надзвичайних учеників і учениць: Поляків 374, Русинів 64, Німців 3, Чехів 5, Мадярів 2 і 1 Італїянець. Після релїгії було: 337 римо-кат., 74 греко-кат., 4 евангеликів, 34 жидів. Разом 449 учеників, а іменно 164 зі Львова, а 285 замісцевих.

По скінченю школи промислової і по зложеню іспитів при комісиї одержать ученики сьвідоцтва уздібненя до самостійного веденя промислу.

Стипендиї для учеників сеї школи промислової є такі: 27 правительственних від 30 до 150 зр. річно; 5 від міста Львова по 120 зр.; 2 від комнати торговельної по 60 зр.; 2 від галицкої каси щадничої по 250 зр.; 1 з фундациї Жигм. Вайзера 250 зр.; 1 від ґремію учителів сеї школи імени бувшого директора В. Чіршніца 60 зр.; отже сталих стипендий є на 3.330 зр. річно. Титулом несталих датків вплинуло 2.440 зр. Загальна сума стипендий і запомог побраних 63 учениками і 11 ученицями в 1898/99 р. шкільнім виносить 5770 зр. В многих случаях надає Виділ краєвий відличним ученикам сеї школи стипендиї для дальшого образованя у Відни, Парижи і инших великих містах.

З виємкою виддїлу для промислу мулярского, тесельского, каменярского, гафтярского і коронкарского всї прочі відділи мають робітнї, де ученики практично вправляють ся в ріжних фахових роботах, а в наслїдок того виходять із заведеня цїлковито приспособлені до самостійного веденя промислу.

Новинки.

Львів дня 21-го серпня 1899.

— **Роковини уродин Є. Вел. Цїсаря на провінциї.** З Перемишля пишуть: В Перемишли в руській катедрі відправив в день уродин Цїсаря Преосьв. Епископ Чехович в асисті цїлої Капітули торжественне богослуженє, на котрім були присутні представителї всїх властий і половина цїлого штабу офіцирского зі своїми ґенералами. Задля непевної погоди не було полевої служби Божої, то войсковість була в обох катедрах по половинї. Дві компанії уставлені коло катедри давали сальви стрільні підчас співаної служби Вожої. Обід ґалевий відбув ся сего року у латиньского Епископа. — В Станиславові відправив ВПр. Митрополит Юлїян Куїловский, в сослуженю епиок. Капітули торжественну службу Божу при участи представителів урядів правительственних і автономічних і несчисленного здвигу народу з парохії і околиці. Церков катедральна в повнім розгарі робіт реставрацийних — заложена цїлою сїтию риштовань, не могла і третини всїх людий помістити. Площі по обох сторонах катедри роїлись множеством селян доохрестних. В передодни уродин переходила войскова музика улиці вечером, і виконала перед староством, войсковим касином, командантом стациї і ратушом по однім музичнім утворі. На поли вправ войскових в „Дїброві" в Станиславові відправив в наметї, на каплицю пристроєнім, о. совітник Касиян Куницкий, тамошний войсковий душпастир, торжественну полеву службу Божу з удїленєм благословенія найсьвятїйшими дарами, для залоги войскової, стоячої під командою ґенерала бр. Бойнебурґа. До піднесеня торжественности, причинив ся справлений сего року новий гарний престол з кивотом для каплиці полевої. По обох боках входу до намету капличного уставлені були гармати з обслугою артилериї. Підчас служби Божої давали піхотні войска по 3 сальви, а по кождій з сальв слїдовало 8 вистрілів гарматних. Музика 95 полку грала підчас богослуженя лїтурґійні піснї. Офіцирский корпус і войскові урядники присутні були на службі Божій, в однім, а в другім наметї панї з родин войскових. По службі Божій слїдовала дефіляда войск і ветеранів перед фельдмаршаллляйтнантом бароном Мальовецом.

— **Найбільшу фляґу на сьвітї** мусять мати очевидно Американцї, у котрих все мусить бодай трошки бути инакшим, як в цїлім сьвітї. Фляґу ту, котра має бути памяткою на американьско-іспаньску війну, виготовила якась панна Мульфорд з Мадістра. Фляґа та має 325.000 стібен, кожде стібо за одного вояка, що був в згаданій війнї. Довгота фляґи єсть 30 метрів, а ширина 19·5 метрів. Кожда з тих 40 зьвізд на флязї, що суть знаками для кождої з удїльних держав і мають назву тих держав, суть по середині на 80 центиметрів широкі. В роковини заключеня мира буде та фляґа віддана яко дарунок американьскому народови.

— **Санатория для хорих на груди.** Львівска Каса хорих носить ся з гадкою заложити санаторию для хорих на груди. Акция в тій справі має вести ся енерґічно, а Каса хорих числить на широку підпору від міст, а враз і на співучасть инших Кас хорих. Розписано вже в тій справі оферти. Перша оферта прибула від посла о. Василя Небиловця з Перегиньска, котрий на санаторию відступає дім зложений із сорок комнат з пятьма морґами ґрунту за відповідно дуже низьку цїну 12.000 зр.

— **Грім.** Перед кількома днями в часї найкраснїйшої погоди, в місточку Коркиньск, в тобольскій ґубернії на Сибіри відбував ся тиждневий торг, на котрий зійшло ся множество народа з околиці. Нараз почав падати сильний дощ. Хто міг утїкав під дах. Позаяк в тім часї чищено саме огневі сикавки і шопа, де они стояли, була отворена, то назбігало ся до неї около 150 людий. Ще не встигли помістити ся там, коли нагле випала з хмар осліпляюча блискавка і рівночасно роздав ся приглушуючий гук грому, такий сильний, що в місточку повилїтало з вікон множество шиб. По тім громі дощ зараз перестав і небо випогодило ся. Тимчасом з шопи роздали ся зойки. Прибігли люди і їх очам представив ся страшний вид. Всї, що шукали захисту в шопі, були поражені громом. Троє людий погибло на місци, 20 було небезпечно поранених, а 80 осіб потерпіло лекції ушкодженя, а всї як були, потратили сьвідомість і слух. Один з убитих мав діру на задї голови, другий мав сильно опалене праве лице, а на третім не найдено нїяких слїдів, в наслїдок чого гадали, що він лиш приголомшений і взяли ся ратувати его, однако ему вже нїчо не могло помогти. Инших поражених позакопувано в землю по шию і в той спосіб приведено їх назад до сьвідомости.

— **Страшна пригода** при зриваню овочів стала ся в Будапештї. Шіснайцятьлїтний хлопець одного торговельника дробом виліз оногди на грушку, щоби нарвати грушок; его семилїтна сестричка стояла тимчасом під грушею, щоби збирати грушки. Нараз в горі затріщало, галузь зломила ся під хлопцем і він впав на землю, але так що просто на свою сестру. Дївчина, падаючи під тягаром брата, вдарила так

— Авжеж — відповів паробок від коний; — ледви чи є де лїпший.

Коли Данило Дарґун зачав ще раз оглядати оба конї, взяв Віктор Керрінґтон ґрафа Реджінальда на бік.

— Я хочу, щоби ти вибрав „Нїяґару" для Ляйенеля Дарґуна — сказав він так, щоби Данило не чув.

— Чомуж як-раз того коня.

— Що тебе то обходить? — сказав ему на то Керрінґтон. — Чей же тілько можеш вже для мене зробити.

— Нехай і так — відповів на то ґраф Реджінальд байдужно; — здає ся, що то добрий кінь.

Поговорили ще трохи, порадили ся, а відтак спитав Данило Дарґун свого первого брата, котрий з коний, які видів, найлїпше ему сподобав ся.

— Коли хочеш знати мою гадку, то здає ся менї, що нема лїпшого, як той, що називає ся „Нїяґара"; можеш з Спавіном добивати торгу.

Данило Дарґун зробив зараз так, як ему порадив Реджінальд. Пішов до канцеляриї пана Спавіна і підписав там переказ на гроші за коня.

Підчас того стояв Керрінґтон на дворі перед канцеляриєю і скористав з тої нагоди, щоби поговорити з Ґрумом Гакінсом.

— Я би хотів, щоби Ви зробили менї одну прислугу, яка входить у Ваш фах — сказав він — а менї здає ся, що Ви як-раз чоловік до того. Чи маєте трохи вільного часу.

— Маю часом по роботї, годину або дві — відповів Ґрум.

— Колиж і де можу Вас застати по роботї?

— Моя хата за бідна, бачите, щоби я міг приняти у себе такого джентльмена, як Ви; але коли не маєте нїчого против того, щоби ми зійшли ся в шинку — в дуже порядним шинку, — то ми могли би зійти ся „під козою" при маленькій улици третий дім звідси, коли іти до Льондону на лїво.

— Добре, добре, отже в шинку „під козою" можна Вас застати — сказав Керрінґтон

— Там можна ще найборше мене застати о девятій годині вечером — як лїто так і зима....

— Ну то побачимо ся нинї вечером „під козою" — сказав Керрінґтон кинувши оком на двері від канцеляриї.

В сїй хвили вийшов ґраф Еверстронґ з своїм свояком з контори, оба сїли разом до фаетона і поїхали.

О пів до девятої прийшов Віктор Керрінґтон „під козу" — до малого нужденного шинку в якімсь заулку. Там застав він Гакінса, котрий сидїв за столом і пив джін [1]).

— В гостинній комнатї нема нїкого, пане — відозвав ся Гакінс, коли пізнав Керрінґтона — коли хочете, то можемо туди зайти. Будемо там самі. Правда, Марі, Ви не будете тому противити ся, що я з сим паном зайду до гостинної? — спитав Гакінс якусь панну з дуже розпетленим волосєм, що робила нїби службу буфетової.

Гостинна звичайно не для Вас, пане Гакінс; але коли той джентльмен має з Вами щось поговорити, то можете зайти — відповіла тата панна, мов би робила велику ласку; а коли той джентльмен прикаже щось подати, то я охотно ему послужу — додала она.

Віктор Керрінґтон казав дати горївки.

Була то мала закопчена комнатка з кількома старими образами на стїнї. Керрінґтон сїв собі і казав Гакінсови сїсти напроти себе.

— Налийте собі чарку горївки — сказав він. А Гакінс не дав собі то два рази говорити. — Послухайтеж — відозвав ся Віктор — я не з тих, що люблять богато короводів робити, отже приступаю зараз до річи. Менї сподобав ся той каштан „Буйвіл" і я хотів би его мати, але не можу богато за него заплатити. Може би я при Вашій помочи купив „Буйвола" дешево.

— Ну, то вже може бути, може таки напевно, що дістанете его дешево — відповів Ґрум; — але межи нами сказавши, я би его не хотів, хоч би менї Спавін его і задармо давав.

Гакінс налив собі тимчасом другу чарку горївки а та разом з джіном додала ему це більше житя.

— То той кінь, кажете, небезпечний і трудно дати собі з ним раду? — спитав Віктор.

— Коли можете сїсти на блискавку та їхати на нїй, то можете і на „Буйвола" сїдати — відповів Ґрум.

— Ідїть, ідїть — сказав на то Віктор — добрий їздець дав би собі вже з ним раду.

— Ще той не уродив ся, що дав би собі з „Буйволом" раду. Він же зробив собі тим славу, що підчас перегонів з перешкодами скрутив вязи тром джокеям і двом панам. Тогди то капітан Честерлї упхав его мому панови. Дурницю зробив мій пан, що его взяв, хоч би й за які небудь гроші. А тепер пане, я Вам зробив прислугу. Я Вас честно остеріг і то чей не буде за богато, коли скажу, що я Вам жите уратував. Може будете знати ся на річи і зрозумієте, що я бідний чоловік, батько дїтям, не можу чужим людем за дармо давати добру раду.

[1]) Джін (gin) — боровичка, горївка з ялівця, яку пють особливо в Ірляндиї. Русини і Словаки на Угорщинї називають ту горївку „боровичкою".

нещасливо головою о камінь, що за кілька хвиль померла.

— **Мала робітниця.** Італіяньскі ґазети розповідають таку забавну подію: Недавно тому ішла італіяньска королева якоюсь улицею на далекім передмістю в Римі а побачивши там дуже красну маленьку дівчинку закликала єї до себе і спитала: А чи умієш ти шити і робити панчохи? — Умію — відповіла мала — я сама роблю панчохи. — А ти мене знаєш? — А чомуж би ні, Ви королева. — То зроби-ж мені пару панчіх і пришли мені до резиденциї. — В якийсь час по тій стрічи прислала дівчинка королевій панчохи власної роботи а королева післала пильній дівчині пару рожевих шовкових панчіх; одна була повна цукорків, а друга повна гроший. За кілька днів дістала королева таку подяку від дівчинки: Сіньора, Ваш красний дарунок наробив мені богато смутку: тато забрав гроші, брат поїв всі цукорки а мама хоче сама носити рожеві панчохи.

— **Хіньска цісарева** реформує дальше свій нарід. Всі хіньскі ґазети подають до відомости, що хіньска цісарева спровадила з Европи 23 ваґонів всіляких книжок і казала їх перекласти на хіньску мову. Суть то по найбільшій части книжки трактуючі о господарці народній, о фізиці, хемії, о науках господарских і т. п. Цісарева визначила кільканайцять тисячів, що мають їй що дня відчитувати важнійші уступи з тих книжок. Всі ті книжки коштували 3000 таелів (1 таель більше менше 3 зр.). — Здалась би й у нас така хіньска цісарева, а може би в нашім краю було трохи більше просьвіти.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Ішль 21 серпня. Цісар приймав вчера на авдиенциї президента міністрів ґр. Туна. Авдиенция тревала дуже довго, бо аж півтретя години. Відтак був у Цісаря міністер просьвіти ґр. Билляндт-Райдт.

Берлин 21 серпня. Сойм пруский відкинув в третім читаню правительственне предложене в справі отвореня нових каналів 235 голосами против 147.

Мадрид 21 серпня. З Опорто надійшли вісти, що джума ширить ся там дальше, а навіть в Лісбоні лучив ся один случай занедужаня. Ішпанія завела на своїй граници кварантанну.

Білгород 21 серпня. Процес против виновників замаху на Миляна розпічне ся дня 17 с. м.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		**День**
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		**День**
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Сколього, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Віктор Керрінґтон виймив поляреc і утknув єму якусь золоту монету а на лици паробка від коний проявила ся велика радість, коли побачив в своїх руках такий дарунок.

— Отсе називає ся по паньски! — сказав він.

— Ну, випийте ще чарку, Гакінсе.

— Дякую красненько, пане, я не даю ся просити — відповів Ґрум і налив собі знов чарку горівки.

— Я Вам дав, бо уважаю Вас за честного чоловіка — сказав доктор. — А всеж-таки хотів би я мати „Буйвола", хоч Ви єму зле сьвідоцтво виставили.

— Я того не розумію — відозвав ся Гакінс — Ви мені навіть не виглядаєте на такого, що любить коні.

— Я таки й не люблю. Я не хочу „Буйвола" для себе. Мені треба єго для мого приятеля, що любить польоване. Коли дістанете для мене того коня, скажім за двайцять фунтів і возьмете собі відпустку на вісім днів, щоби єго відставити на село до мого приятеля, то дістанете за Ваш труд пять фунтів.

Гакінсови аж очи засьвітили ся, коли почув про таку суму; але хоч і як єго кортіли гроші, то все таки не конче показав ся готовим до того.

— Та бо, бачите, мій пане, мені не здає ся, щоби пан Спавін так борзо схотів позбути ся „Буйвола" за що небудь. Він бачите боїть ся якогось нещастя. То могло би пошкодити єго славі і длятого він не скорше єго позбуде ся аж видресує єго.

— Дурниця; скажіть єму лиш, що то для Вашого приятеля, якогось джокея, котрий єго ліпше видресує.

Гакінс задуманий тер ся по бороді.

— Ну, коли так скажу, то він єго може і відступить — сказав він по хвили. Джокеєви може й продасть, але кому иншому, то певно, що ні.

— Отже постарайте ся мені о то, а заробите собі пять фунтів. Але не дайте Спавінови пізнати, що якийсь пан сподобав собі єго коня. Як гадаєте, чи удасть ся Вам Спавіна переробити на своє?

Паробок від коний поклав собі палець на ніс і зиркнув многозначно.

— Я вже в труднійших справах переробив єго нераз на своє — сказав він. — На коли треба Вам коня?

— Зараз.

— А чи можете завтра прийти тут, чи прийти мені до Вашого помешканя?

— Прийду завтра вечером сюди о девятій годині.

— Дуже добре, пане; то почуєте щось нового о „Буйволі". Але сподіваю ся, що коли Ви свого приятеля шануєте, то й подасте єму заразом адресу якоїсь порядної фірми похоронної.

— Я не бою ся нічого.

— Як Ваша воля. Я Ваш покірний слуга.

Віктор Керрінґтон видів, що горівка зачала вже робити свій вплив на Спавінового слугу, але був вповні переконаний, що той зробить вже, чого він би від него домагав ся. Гакінс мав в собі ту хитрість, яка малого падлюку робить орудиєм великого.

На другий день вечером о девятій годині зійшли ся знову „під козою". Сим разом була розмова коротка і до річи.

— А що, удало ся? — спитав Керрінґтон.

— Ще й як! Пан Спавін возьме від мого приятеля, джокея, двайцять і пять фунтів, але якомусь панови не продав би „Буйвола" за ніяку ціну.

— Маєте тут гроші — сказав тогди Керрінґтон і дав Ґрумови пять банкнотів, кождий вартости пять фунтів та двайцять пять шілінґів золотом і сріблом. — А о відпустку Ви просили?

— Ні, пане, бо межи нами сказавши, знаю, що не дістав би єї. Але буду мусить і без просьби постарати ся о відпустку. Пішлю жінку нехай скаже, що я такий слабий, що не можу з постели встати.

— З Вас, Гакінсе, дипльомат — сказав на то Віктор; — а тепер скажу Вам, що маєте робити. Тут маєте на карточці напитану назву села, де маєте коня завести — Фрімлї в ґрафстві Дорзетшір. Виберете ся завтра досьвіта в дорогу і будете їхати о скілько буде можна борзо, але так, щоби він не дуже ослаб. Хочу, щоби мав силу, коли прийде до мого приятеля.

Гакінс засьміяв ся якось несамовито.

— Не журіть, пане; „Буйвіл" буде мати силу.

— Та я маю надію — відозвав ся Керрінґтон. Коли станете у Фрімлї — то маленьке сільце — заїдьте там до першої ліпшої гостинниці і заждіть аж мене побачите, або дістанете вість від мене. Розумієте?

— Розумію.

— Ну, добре; добра ніч.

Сказавши то вийшов Керрінґтон із шинку „під козою". Коли виходив звідтам, вийшов за ним якийсь старший чоловік убраний як робітник з фабрики машин, котрий сидів в шинку, та ішов за ним аж до того місця, де він пустив ся до Гайд-парку, щоби перейти туди на улицю Еджвор; там той чоловік прилишив ся по заду і щез.

— Мабуть вже іде домів — замуркотів той чоловік сам до себе — і на нині нема вже для мене роботи.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 589).